7 NİSAN ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/14 No:708
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Yılın ilk iki ayında yeme-içme sektöründe 1561 işletme iflas etti.

BOLKEPÇE
Hasan Usta

KAPAT-TIK

EVDEKİLERE İFLAS ETTİĞİMİ NASIL SÖYLİYECEM?

YİRMİ DAKKAYA KAPIN-DAYIM!..

BOL KEPÇE HASAN USTA

YOK, YAVAŞ YAVAŞ GİT...

Davul ve hayat

Dinlediğiniz müziklerde hiç davula baktınız mı? Yani dinlerken bakmak ilginç tabii de, demek istediğim şey hiç davulcu ne yapıyor diye dikkat ettiniz mi?

Ben maalesef ettim ve sonrası yokuş aşağı gitti. Şimdi sizlerle o konuda birkaç kritik ismi ve tavırlarını paylaşmak istiyorum. Çünkü ülkenin en değerli öğrencilerinin polisler tarafından boğazlandığı bir zamanda, bazen insan yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi geliyor. Keşke Süpermen olsam da orada zamanı ve yapılan ahlak dışı davranışları durdurup "Ya ne yapıyorsunuz, bu çocuklar öğrenci, neden boğazlıyorunuz?" deyip, kötülükleri engelleyebilsem…

Baskıyı ve şiddeti hissedip, paylaştığım için sizlere güzel şeylerden bahsetmem gerekiyor gibi hissediyorum. Çünkü kötülük zaten adı üzerinde kötülük… Zamanla hepsi geçecek. Karşı koyarak, daha iyi insanlar olarak bu işi yapacağız. Çok üzgünüm ama bir yandan da çok iyi hissediyorum. Çünkü benden sonra gelen gençler benden daha güçlü. Gelin bu rezaletleri kısa bir süreliğine unutup, güzelliklerden bahsedelim, kötülükleri de zamanın içine atalım. Zaten çok yakında rüzgar döndüğünde hepsi kaybolup ya da topuklayıp gidecek.

Davul dedik. O zaman bu hafta hayatını kaybetmiş bir efsanenin grubu Nirvana'dan başlayalım…. Davulcuları Dave Grohl. Muppet Show'daki kukla davulcu Animal'ın 90'larda yeniden doğmasından başka hiçbir şeyle açıklanamayacak bir güç ve kontrol var kendisinde. Nirvana'nın neredeyse her parçasında ayrı bir güzel, ayrı bir ikonik ritimle kayıtları birbirine uhulayan bir müzikal hayvan kendisi.

Basitlikle kuvvetin çok ama çok acayip bir uyumunu tüm davul partisyonlarında görebilirsiniz.

Nirvana'dan sonra çoğu rock grubunun aslında birer paçavra olduğunu gördüğümüz 90'lı yıllarda birçok genci pençesine almış, çok güzel yerlere bırakmış bir değer kendisi. Açın "Breed"i dinleyin. Buradan link vermem zor. Eliniz ayağınız tutuyor. Athena da çaldı aynı parçayı. Hatta eserin telif hakkı Courtney Love'da idi ama o bile çocukların yorumunu beğendi ve İt albümüne koymalarına izin verdi… Davulları da Burak Gürpınar çalıyor. Hayvanlıksa, al sana misliyle hayvanlık! Müzik böyle bir şey. (Athena – Köpek / Aç dinle)

Grohl'la –ayıptır söylemesi- 2013 yılında bir karşılaşmam oldu. Bu vesileyle de dandik bir Dave Grohl anımı sizlerle paylaşayım.

SXSW diye bir festival oluyor Amerika'da. Amerika'nın Austin ilçesinde. Austin, oraların Eskişehir'i gibi bir yer her yer üniversite öğrencisi dolu. Bir de lafları var "Keep Austin weird" yani "Austin'i tuhaf tutalım zanpa"… Adamlar her türlü farklılığı yaşatmak istiyorlar. Vizyona bak!

Gittiğim o yıl (2013) Austin sokaklarında mal mal yürümekteydim. Caddeler çok geniş oralarda, o yüzden karşıdan karşıya geçmek bizim gibi keko yayalar için büyük sıkıntı, çünkü ancak ışıklardan karşıya geçebiliyorsunuz. Neyse, lafı uzatmayayım, yürüdüğüm kaldırımı bariyerlerle kapatmışlar. Ben de karşıya geçmedim. Yolun engellenen alanının dışından 'Türk'e bi şey olmaz abie yeaaa' diye yürüyorum. Kapatılan yol ise Soundcity filminin gösterileceği sinemaymış. Tam o sırada önümde duran limuzinden Dave Grohl indi. Ben mal gibi yol ve bariyer dışında olduğum için kendisiyle SA – AS tarzında bir iletişimimiz oldu. Piçliğim sayesinde kendisine 'Abi filme gidiyor musun?' diye sordum. Kendisi de 'Olm benim filmim zaten, sen gelecek misin?' dedi. 'Abe biletim yok, bitmiş' dedim. Cepten davetiyesini çıkarttı uzattı, korumanın yanından bana verdi…

ARO dedim ve yoluma devam edip deli gibi uzamış kuyruğun sonuna yuvalandım... Filmi açıp izleyebilirsiniz, Sound City adı… Hatta sonra Dave Grohl'un söyleşisine de gittim. O da YouTube'da var. Ama işin ilginci aynı şeyi YouTube'dan izlemekle orada olmak arasında bir fark vardı. O fark da çok bi şey değil aslında. Siz de şimdi zamanda yolculuk yapıp oraya gidebilirsiniz. Her şeye imkanımız var. Yeter ki isteyelim.

Saol Dave kardeş, bu yazıyı okuyorsan Türkçe öğrenmişsin demektir, gel bir ara Kadıköy'e çayımı, çorbamı iç.

Diyeceğim o ki, bizi istedikleri kadar boğazlasınlar… Biz bizi boğazlayan elden büyüğüz. Yaşadıklarımız sadece daha güzel günlere giderken hatırlayacağımız, belki de unutacağımız saçma sapan birkaç an olacak. Tabii ki bizi boğazlayanların da buradan çok net abv.

Geleceğin, ilerlemenin, zamanın ve gençliğin önünde durabileceğini düşünen kıt kafalılar ancak bir iki gün güce taptıkları için mutlu olabilir. Biz ise hep birlikte mutluluğumuzu ve gençliğimizi hayata inandığımız için her zaman çok daha ileriye taşıyacağız.

ilker altungök

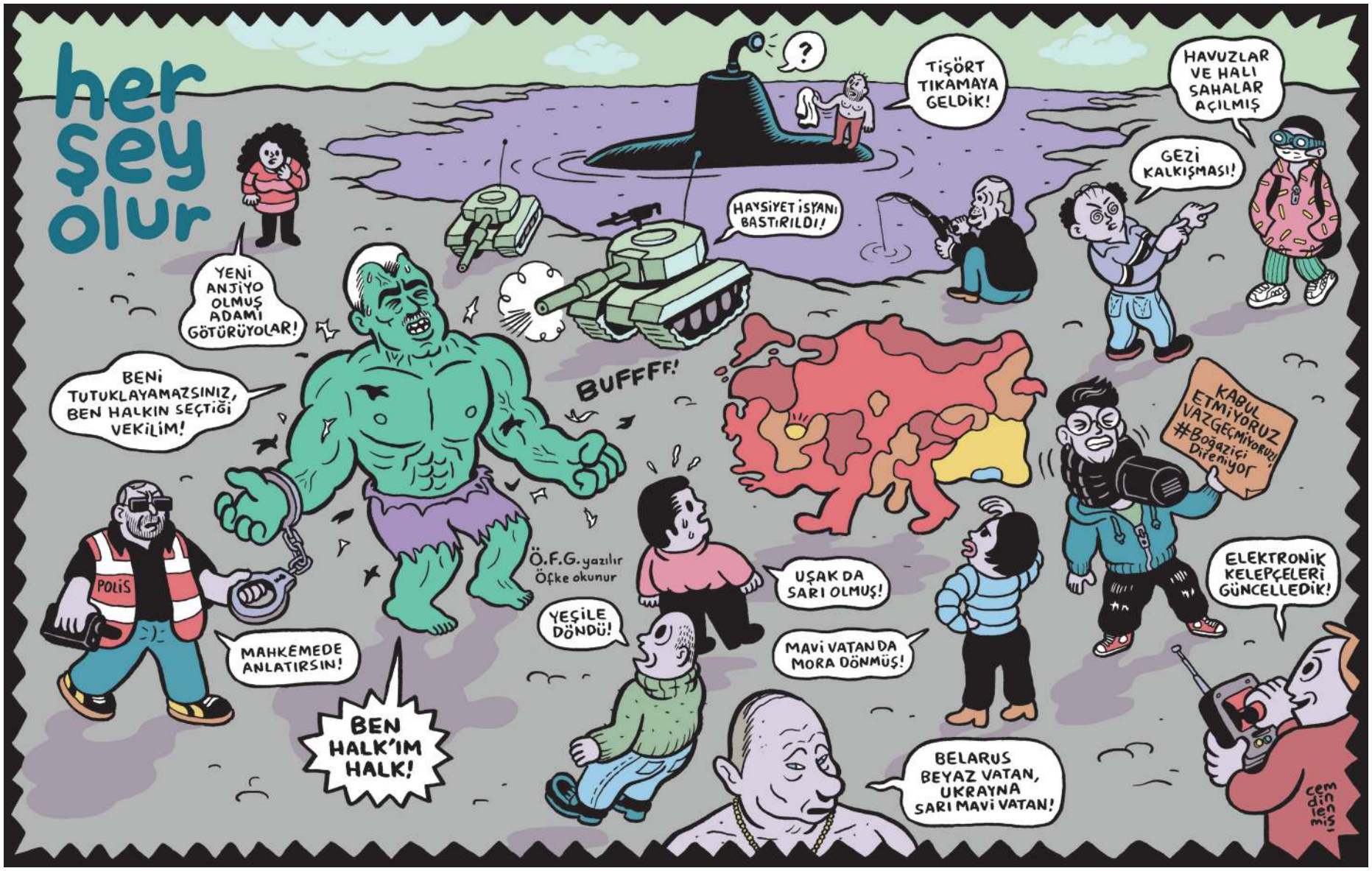

Japonluk

Aranızda bilenleriniz ya da farkına varanlarınız vardır, Osmanlıdan itibaren yurdumuz muhafazakârlarında ciddi bir Japon hayranlığı var. Hele on dokuzuncu yüzyıl sonu, yirminci yüzyılın başında muhafazakârlarımız bir şekilde lafı dönüp dolaştırıp Japonlara, Japonlar gibi olmamız gerektiğine getiriyor. Yazdıkları romanlarda denyonun en önde bayrak sallayanı, mal değneğinin billurlaşmış hâli olarak oturduğu yerden milletin hayat tarzına bok atan kahramanlara, yatağa atmak istedikleri genç kızlara *"Aslında Japonlar gibi olmamız lâzım. Batının teknolojisini alıp kendi kültürümüzü koruyarak yaşamalı, kendi kültürümüze sahip çıkarak batının teknolojisinde batıyı yenmeliyiz,"* gibi tiradlar attırıyor. Tabii bu arada bu abilerin yazdıkları romanlardaki kahramanlar kızı yatağa atmak için sözü Japonya'lara kadar uzatınca oh ne ala ama gençler parti ortamında dans edip yakınlaştıklarında tu kaka. Niye? Çünkü muhafazakâr romancımız partilere uyum sağlayamıyor, müzik zevki yok, dans etmeyi bilmiyor, bunu da "Ama Itri varken..." diye meşrulaştırmaya çalışıyor. Ulan Itrî kötü diyen mi var? Itri güzel diye Boney M niye kötü oluyor? Dede Efendi çok süper diye Lady Gaga kıymet mi kaybediyor? Abi hafızan Casio'nun elli telefon numarasından fazlasını kaydedemeyen kol saati kadar da mı değil de beyninde Itrî ve Dede Efendi'den başkasına yer yok? Ay aman neyse. Bizim konumuz muhafakârlarımızın en hayran olduğu ülke Japonya, Japonlar, ve Japonluk.

İşin aslı, Osmanlı döneminde bu hayranlığın anlaşılabilir bir sebebi var. Japonya da tıpkı Osmanlı gibi hâlâ ayakta kalsa da tarihçilerin "pre-modern" dediği, eski tip bir imparatorluk. O da Osmanlı'yla aynı kaderi paylaşıyor ve "batılı güçler" tıpkı Osmanlı gibi Japonya'yı da sürekli pataklıyor. Ama bir noktada, artık şimdi ben dünya tarihi dersi alalı on yılı geçiyor, kusura bakmayın hiç bakamayacağım, Japonlar da tıpkı Osmanlı gibi batılı ülkelerden askeri uzmanlar getiriyor, "batının teknolojisini alıyor," sonra batıyı, batının silahlarıyla yenerek ülkesinden kovuyor, yeniyor falan. Hele bir de Rusları yenmiyor mu, allah, tutmayın bizim küçük enişteleri. E tabii, Japonların da, en azından ikinci dünya savaşına kadar örflerine, ananelerine ne kadar düşkün olduğunu da en azından izlediğimiz filmlerden biliyoruz. Yalan yanlış biliyoruz ama olsun, öyle bir şey var en azından.

Aslında Japonların yaptığı denenmemiş bir şey değil, basbayağı bildiğin bizim üçüncü Selim'in denediği, ikinci Mahmud'un tekrar denediği modernleşme. Ama bizim muhafazakârlar ikinci Mahmud'a "gavur padişah!" diye saldırırken ısrarla Japonya'yı örnek almamız gerektiğini söylüyor. Aslına bakarsanız Japonlar Osmanlı'nın başarısız girişimlerini örnek almış denebilir ama kime anlatıyorsun? Abiler hem Japonlar gibi olalım istiyorlar hem de Japonlar gibi olmak isteyen padişahların kafasını kesiyorlar. Süper kafalar.

Ha peki Japonların batının teknolojisini alırken zinhar dokundurmadıkları şu meşhur kültürleri ne? Ha işte orada işler karışıyor. Bizim muhafazakârlar, artık her niyeyse günümüzde Hollywood'un abarttığı gibi abartıyor da abartıyor bu Japon kültürünü. Ha Hollywood yine mal değil, o gidip hep Meiji Restorasyonu öncesi dönemi abartıyor ama bizimkiler öyle hülyalara dalıyor ki, sanırsın Japonyada hâlâ Samuraylar var, Rusları falan da onlar yendi. Ama doğruya doğru, Meiji öncesi dönemin kültürüne hayranlar.

İşte o hayran olunan kültürde, kayıtsız şartsız biat var. Adamlar Şogunlarına en ufak yanlış yaptıklarında takıyorlar bıçağı kendilerine. O intiharlarının bile ritüelleri var, resmen ölmek için yaşıyor adamlar, bir yanlış yaptıklarında "Abi affet, b.kunu yiyim, bir daha olmayacak," yerine "Lütfen onurlu bir şekilde ölmeme izin verin," falan diyorlar. Ulan ölüyorum arkadaş, "ay aman asılarak değil de kendi kendime karnıma kılıcı sokarak öleyim de ne mutlu bana," bu nasıl kültürdür allasen ya? Bir de bu sahibi için ölümü göze almanın, yeri geldiğinde seve seve ölüme gitmenin, intiharlardan intiharlara koşmanın adını "onur" koymuşlar, "şeref" koymuşlar. Nasıl bir şeref ve onursa, ömür boyu kerameti kendinden menkul bir denyonun malısın, o öl derse ölüyorsun bir de bundan mutluluk duyuyorsun. İyi kandırmışlar gariplerimi valla.

Ha ama Japonlar bu ölümü kutsayan kültürlerini hiç bozmadan mı modernleşti? Valla hiç öyle bir şey yok arkadaşlar. Meiji Restorasyonu sırasında Japonlar eski hukuku ve siyasi düzeni tamamen ortadan kaldırıyor, bir sürü eski adet ve kurumu yıkıp parçalıyor, dini bile yeniden yapılandırıyor. Peki bizim muhafakârlar neden ısrarla Japonya'nın "kültürüne bağlı kalarak batıyı dize getirdiğini," ileri sürüyor? Eh, gerçeği söyleseler varlıklarını inkar etmeleri, muarızlarının yanında saf tutmaları gerekecek de ondan.

ÖZER AYDOĞAN

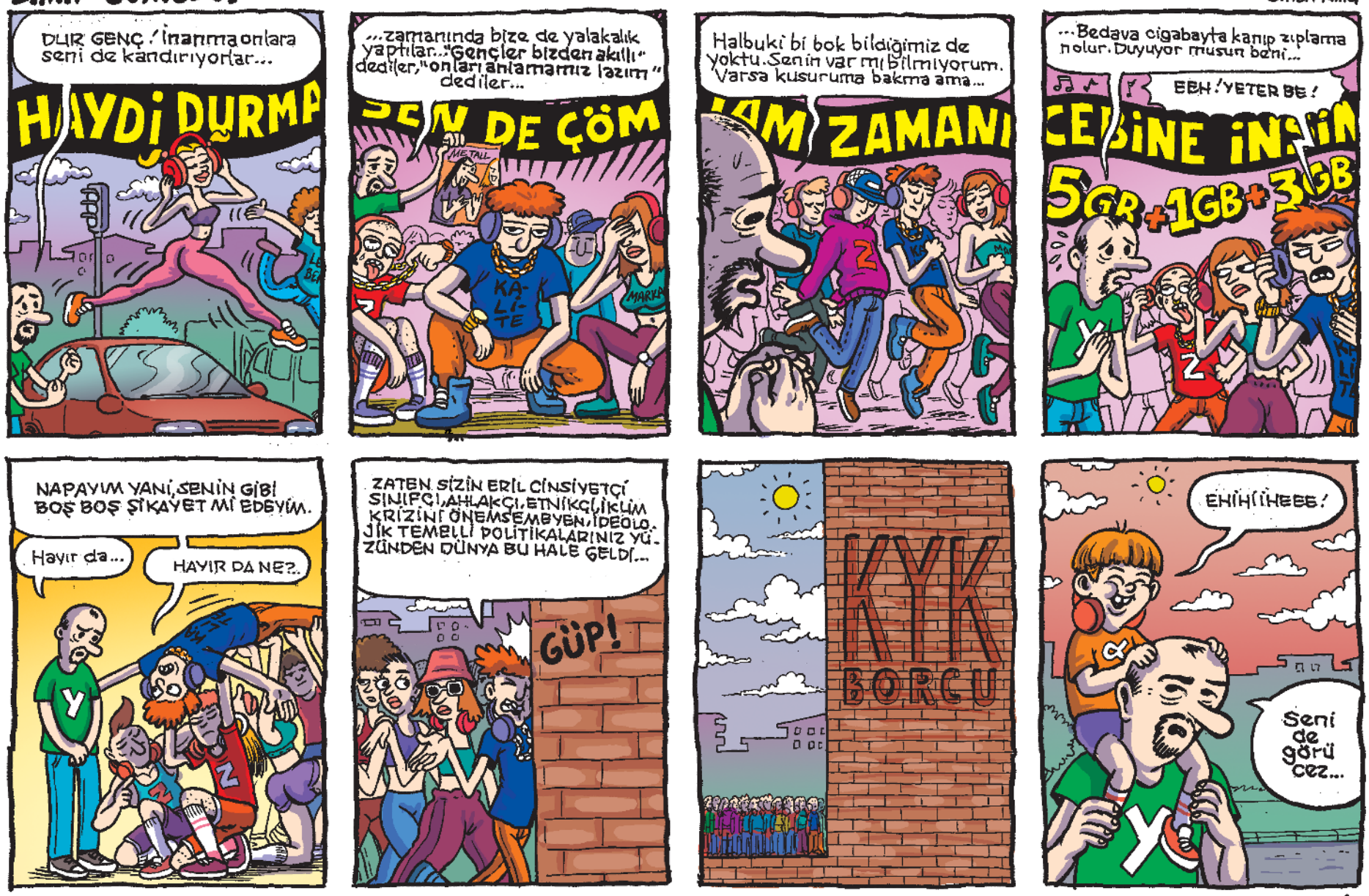

LİMİT GÖKYÜZÜ!

cihan kılıç

SON

Kendine Dalkavuk

Eurovision'a tekrar katıldığımız bir dünyada, Türkiye'de düzenlenecek yarışmanın organizatörüyüm. Orman konsepti düşünmüşüz, son hazırlıkları kontrol ediyorum. Çalışmalara dair bir basın açıklaması yapacağım. "Erevizyon çok büyük bir organizasyon onlarca ülke katılıyor…" diye anlatmaya başlamışken şımarık bir muhabir bıyık altından gülerek sözümü kesiyor, "Yalnız 'Örovizyon' diye okunuyor." Kameraların önünde altta kalmamak için kendimi sıkıyorum ve ağzımdan şöyle bir cümle çıkıyor, "Salak İngilizce'de ö harfi mi var?"

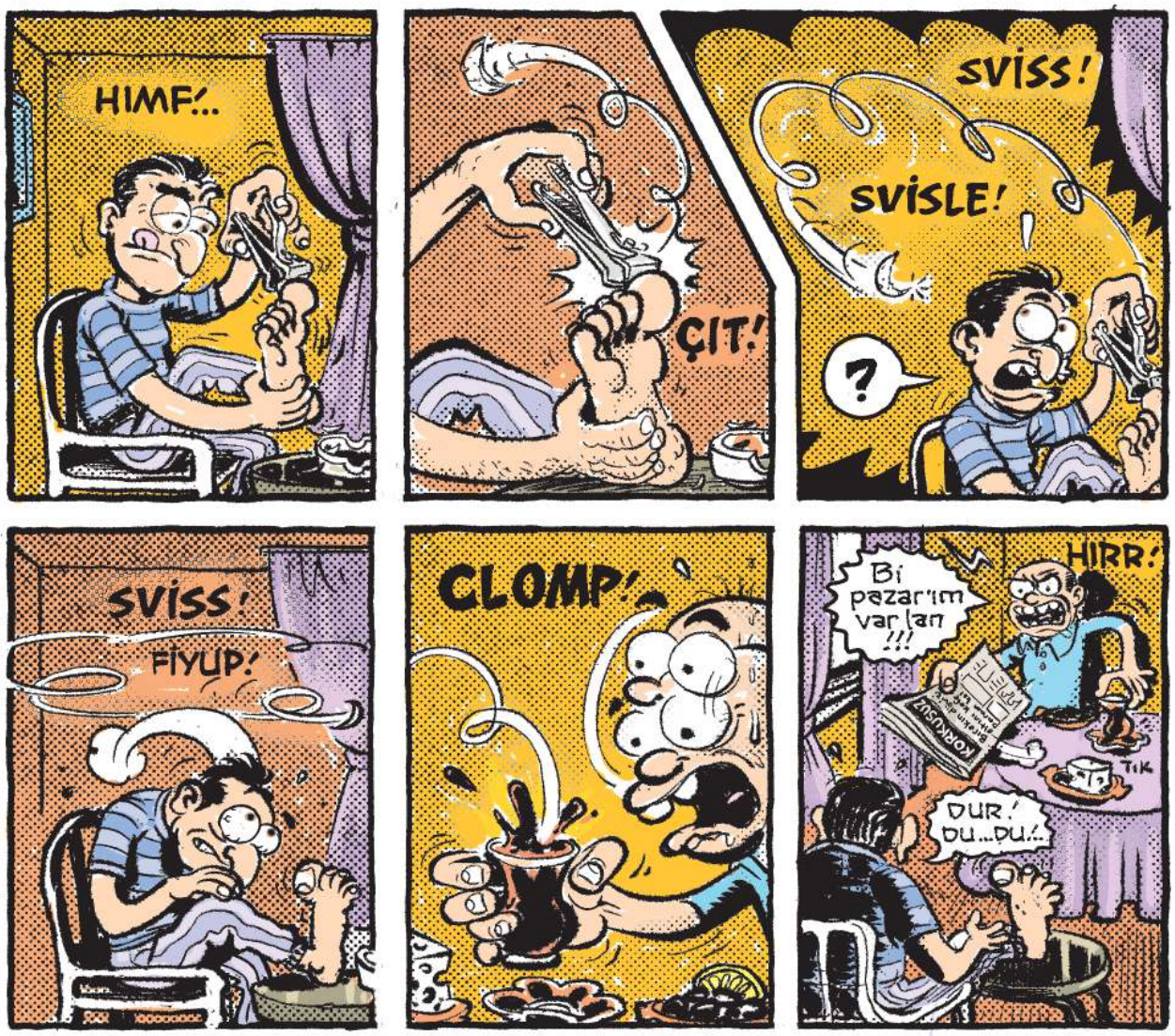
Herkes muhabirin ağzının payını vermişim gibi gülüyor. Ben de keyifleniyorum. Mutlu bir rüya. Peki bu rüyada olup hayatımda olmayan ne var? Her durumda beni onaylayan dalkavuklar.

Dalkavukluk bir meslektir. Eskiden loncası olan, devletin işleyişinde önemli bir role sahip bir memur. Sonrasında itibarsızlaştırılmış. Kim bilir şimdiki mesleklerden ileride nasıl bahsedeceğiz? "Mübaşir" diye hakaret olacak belki. Sadece padişahların değil, zenginlerin paşaların da dalkavukları olurmuş. Misafirliklerde belirli bir ücret karşılığı ensesine vurup, çeşitli minör işkenceler yapabilirmişsiniz. Her şey değişiyor, meslekler yok oluyor, devletler çöküyor ama Anadolu insanının eğlence anlayışı değişmiyor. Bu eşek şakalarına ücreti karşılığında uyum sağlamaktan ziyade esas olayları patron ne derse onaylamaktır.

Artık ortalama gelire sahip herkes o dönemki padişahların, paşaların ayrıcalıklarına bir şekilde ulaşabiliyor. Ülke yönetimi gibi birkaç kritik konu dışında… Dev tabaklarda olmasa da yemekler alüminyum folyolar içinde önümüze geliyor. Bilet kampanyalarını takip ederek dünyanın çeşitli yerlerine gidebiliyorlar. Padişahlar gibi tek eşli olmadan yaşamak ayıp değil. Çevremdeki birçok insan tercihleri doğrultusunda açık, kapalı, yarı kapalı ilişkiler sürdürüyor. Strateji oyunları sayesinde ordular oluşturup savaşlara katılabiliyorlar. Kimin kellesinin vurulacağına karar veremiyoruz hala belki ama internet aracılığıyla kimi kellesinin vurulabileceğine dair fikir belirtebiliyoruz. Bu olanaklar say say bitmez, belki günün sonunda padişahtan daha da konforlu çıkarız. Her olanağımız, fırsatımız var ama herkes mutsuz. 90ların depresif Rock yıldızları şimdi yaşasa, sadece vokal ve gitar teknikleriyle gündeme gelebilirdi, kimse o bitik hallerini sıra dışı bulmazdı. Deniz bir paragraf boyu padişahlarla ortak özelliklerimizi anlattın ama neden depresyondayız söylemeyecek misin? Neden bütün gün gerileme döneminde sefer kaybetmiş gibiyiz? Bunun cevabı verilmişti, tekrar verilir sorun değil. Her şeyimiz tamam, dalkavuk hariç.

Gerçekten her gün mikro-seferlerden mağlup ayrılıyoruz. Teslim edilen bir işe revizyon talebi geliyor, yapılan sunum muhatabının ilgisini çekmiyor, kedi yatağa işiyor, okunması planlanan kitap sarkıyor. Bütün bunlar olurken dostlarımız eleştirel tutumlarını hiç bozmuyor. En iyi ihtimalde bile bir "Kediye fazla yüz vermişsin" eleştirisi suratınızda patlıyor. Kimse tercihinizi sormadan 'yapıcı' eleştirilerle hayatınıza dalıyor. Tamam her insanın hayatında bir adet acımasız bir arkadaş olmalı, yoldan çıktığımızda bizi uyarmalı. Ama etraftaki herkes böyle, dürüstlük birden moda oldu. Tamam eleştiriler önemlidir, yapıcısı da yıkıcısı da ama hepimiz apartman dairesinde oturan insanlarız. Vaktimizin büyük bir bölümünü evde oturarak geçireceğiz, arada bir camdan dışarı bakacağız, dikkatimizi toplayabilirsek molasız film izleyeceğiz ve sonra da evin bir köşesinde ölüp gideceğiz. Hayatı ne kadar doğru yaşayabiliriz ki bu kadar çok yapıcı eleştiriye ihtiyaç duyalım? Kediye bu kadar yüz vermesem yatağa işemez, ben de o sırada camdan biraz daha dışarı bakarım. Ne oldu şimdi? Zaten yapıcı eleştiri kadar yıkıcı bir şey yok. Hem size dair olumsuz bir şey söyleniyor hem de bu olumsuzluktan fazla etkilenmeyelim diye korumacı bir tavır takınılıyor.

Eleştirel, dürüstlük abidesi dostlarımızın düzelmesini beklemek mümkün değil. İnsan her şeyden önce kendinin dalkavuğu olmalı, ne yaparsa yapsın onaylamalı, suçu ve eksiği kendisi dışında aramalı. Bu depresyon çağına çare olmak için ise -gönlünden koparsa tabi- bir yakınına dalkavukluk yapmalı. Kelimelerle üzülüp kelimelerle sevinen kaypak insan doğası için dalkavukluk yeterince onurlu.

æ Merhaba.

æ Hazar'ın oyuncak dinozorunun, yook, gerçek olacaktı bir de, bir bacağı sürekli yerinden çıkıyor. Sürekli bana getiriyor tekrar yerine takayım diye. "Hazar" dedim "bu yalama olmuş." "Kim yalamış" dedi. Günaydın.

æ En ufak bir şey olduğunda insanın ayakkabısının teki hemen fırlıyor ya, ne bileyim, bu bana biraz komik geliyor. Bazen çok komik geliyor, bazen az komik geliyor, ama mutlaka bir şekilde bir yerinden bir komik geliyor. Zaten bana her şey komik geliyor ama bazı şeyler daha da komik geliyor. Mesela yakın zamanda Formula Bir tarihinin en büyük kazalarından biri gerçekleşti. Romain Grosjean bariyerlere çurptı, araba ikiye bölündü, yandı araba, içinden Gros çıktı, ayakkabısının teki yok. Ayağının teki olmasa anlayacağım da, öyle bir durumda, ayakkabısının tekinin olmaması, işte kimse kusura bakmasın ama bu komik. Zincirleme trafik kazası oluyor, bakıyorsun yol kenarında envayi çeşit ayakkabı tekleri. Komik. Geçen yaz Akyaka'da sevgili arkadaşım Yiğit Tezel'le bir kampa gitmiştik. Yüksek bir iskele vardı orada. "Atlarım ben buradan" dedi, atladı suya. İki saniye sonra tek terlik yüzeye çıktı köpüklerin arasından. Sanki bu bana insanın bir hayatta kalma stratejisi gibi geliyor. Bir kertenkelelik var insanda sanki. Yiğit muhakkak o yüksek iskeleden suya atladığı anda ciddi korktu ve beyni terliğin tekini atıp o anki duruma kendince bir müdahalede bulundu. Peki neden tek terlik. Ne bileyim, onu da bilemeyeceğim valla. Ama bence komik. Tabii ki komiğin olduğu birçok yerde dram da var. E dram da var çünkü. Dram'er. "You may say i'm a dram'er, bu i'm not only one tek terlik" diyorum ben buradan.

æ Kedinin minik minicik kaka artığını, kumdan, küreğin kenarıyla almayı, ancak gerçek kediciler bilir. Bu budur yani.

æ "Abdulkadir Bitigen" ile "Abdulkadir'in biti kanlandı" aynı şey.

æ Kedi demişken, bir keresinde de bir kurye arkadaş gelmişti kapıya. O esnada da Kedi Venüs kucağımdaydı. Paketi aldım, Venüs'ü de yere bıraktım. Pakette de kedi maması vardı. "Maman geldi" dedim o an Venüs'e. Kurye arkadaş atılarak, "ama biraz önce de kediyi yere attınız" dedi. Yuh, ne kediyi yere atması lan. Ayrıca kedi lan bu, bir buçuk metreye kadar onlara her yer yer. Bir şeyi yerden yere nasıl atabilirim. Ayrıca da atmadım. Bıraktım. Manyak kaynıyor ya ortalık. Yemin ediyorum kapılarımıza kadar geliyorlar. Evlere girmeleri an meselesi.

æ Bir keresinde de havalimanından metroya binmiştim. Merter'de karşıma iki adam oturdu. Adamlardan birinin üzerinde kıyafet olarak, kısa kollu, dikine çizgili, keçe kumaştan beyaz bir gömlek altına gri kumaş pantolon ve iddialı bir kundura olarak tarif edebilirim adamın üzerindeki kıyafeti. Bıyığı zaten vardı. Diğeri tıknaz nokta net. Bıyık Tıknaz'a dedi ki, "şimdi eve gidecen, bi duşş" dedi. Tıknaz, "oohh" dedi. Bıyık, "üstüne bi çay" dedi. Tıknaz "oofff" dedi. "Bıyık, "soora iki saat uyuycan, uyanıcan bi kola" dedi. Tıknaz, "yalnız kolayı iki buçukluk alıcan ki çocuklar da içsin" dedi. Hayatımda bu denli vurucu kısa vadeli şahane bir gelecek planına şahit olmamıştım o ana dek. Hayır bir de her şey planlı. Duştayken çay demlenecek, uyandığında da kola buz gibi olacak. Bu adamı kolay kolay mutsuz edemezsin. Umrunda olmaz bence hiçbir gündem, pandemi, emekli amiraller gibi şeyler.

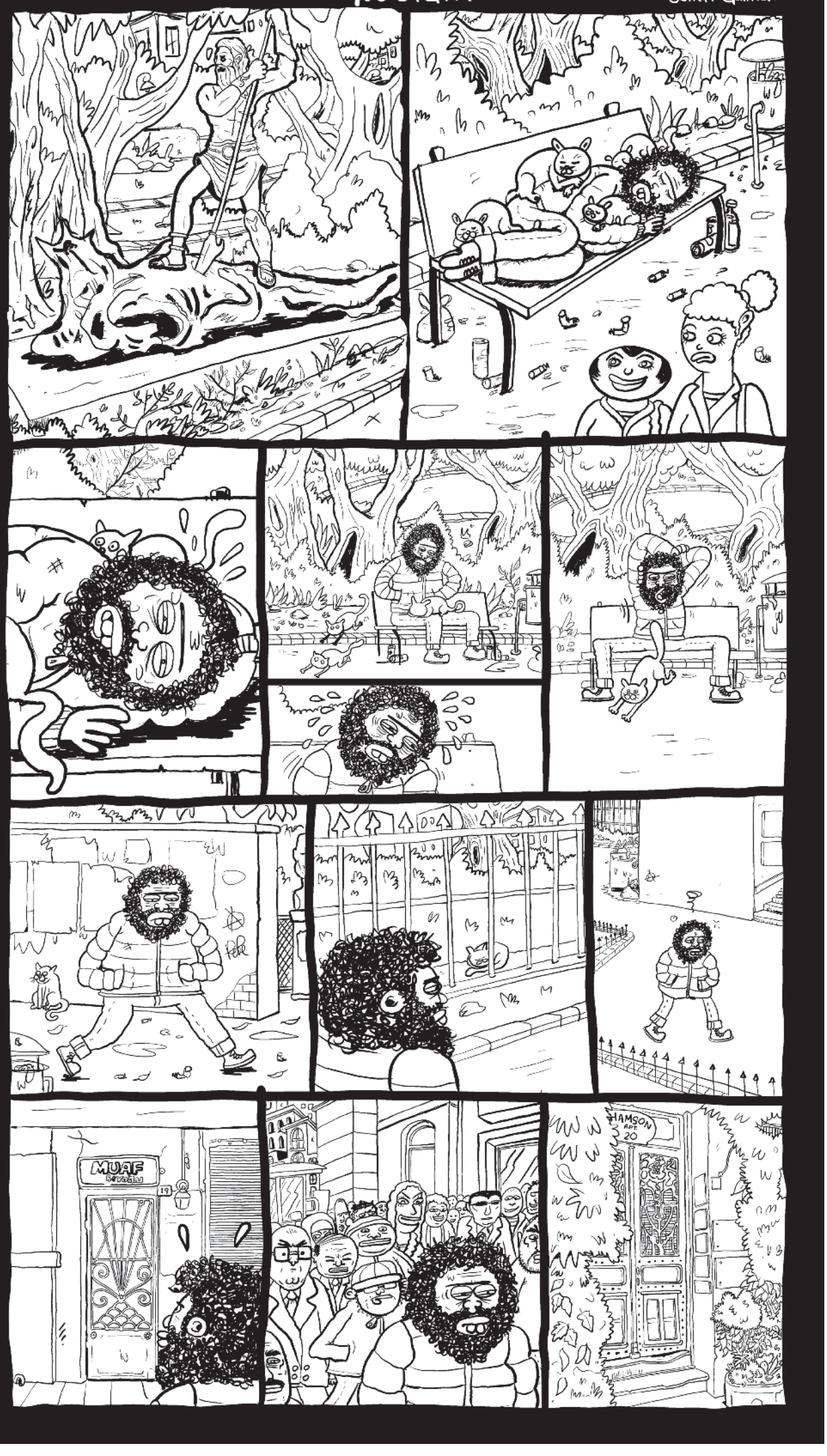
æ Futbol oynamanın en büyük hazzı top sürmek bence. Gol atmaktan da öte bence. Çünkü top sürdüğün o an tüm gözler üzerinde. Her şeyden önce top sende. Sahada yirmi iki kişi varken top sadece sende. Bu muhteşem bir şey bence. Bencillikten bahsetmiyorum, özellikle modern futbolda bencillere yer yok, olamıyor, o eskidenmiş, bencillikten bahsetmiyorum, zaten kim zorda kalmadıkça top sürer, o da var, bir futbolcu ancak başka çaresi yoksa top sürer. Ve bu öyle bir şeydir ki, mecburen yaptığın şey, senin en büyük hazzın oluyor. Futbol biraz da bu yüzden çok çok çok büyülü bir şey. Her yerinden bir güzellik çıkıyor. Çirkinlik görmek isteyen çirkinlik görsün. Ben güzellik görüyorum hep futbolda. Futbol bir sanattır ve ben o gözle bakıyorum futbola. O gözle bakınca da güzellikleri görüyorum. Bir futbolcunun top sürmesi, dünyanın en güzel şeylerinden biri bence. Ben de oynadım futbol, oynuyorum, top sürdüğüm anlar, her zaman için en mutlu olduğum anlar oldu hep. Dünyayı unutuyorsun. Topla en fazla vakit geçirdiğin anlar, top sürdüğün anlar. Gol atmak anlık bir olay. Top sürmek bir serüven. Gol atmak bir sonuç. Top süren, gizemli. Ne yapacağı merakla beklenen kişi. Bir de top sürmek uzadıkça tırmanan bir gerilim oluyor. Çok seviyorum. Kim iyi top sürüyorsa ben en çok onu seviyorum. Çünkü öyle her futbolcu da top süremez. Topun o ayağa yakışması lazım. Yakışmayanı zaten hiçbir futbolcu yapmaz. Futbolcu cindir. O yüzden top sürmek, özel bir yetenektir. Topu ayağından ne fazla açabilirsin, ne de toptan geri kalabilirsin. Kendi hızına uydurduğun bir top. Evet, bu futbolun en büyük güzelliği. Ben her maçta heyecanla gol değil, top sürme beklerim. Çünkü gerçekten mükemmel bir şey.

æ Hoşça kal.

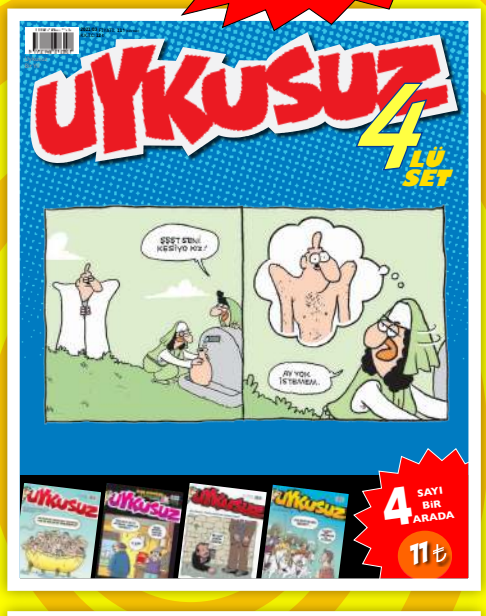
Benim Cici Hayatım

1. Bölüm

Yetkin Gülmen

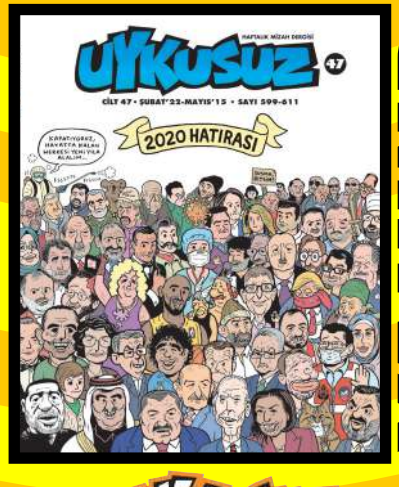

YENİ UYKUSUZ SETLERİ ÇIKTI!

CİLT 47 YAKINDA

UYKUSUZ dükkan

www.uykusuzdukkan.com.tr

Sevgili Maltepe halkı, uykusuz dergisi yazarlarından Erman Çağlar az sonra ilçenize kendisine ait beyaz motorsikletiyle giriş yapacaktır. Lütfen duygularınızı ve heyecanınızı kontrol altında tutmaya çalışın. Kaldırımda kalın ve çocuklarınızın ellerini bırakmayın. O sizin sevginizi çevreyolundan bile hissedebiliyor, zaten Maltepe'ye gelen yolu navigasyon yardımıyla değil sizlerden dalga dalga yayılan sevgi frekansını bir güvercin gibi takip ederek buldu. Sevgiyi ifade etmenin tek yolu sevmektir, lütfen sevginizi ifade etmek için kendinizi zora sokmayın. Çevreyoluna çıkmayın ve pencerelerden sarkmayın. Yazar biraz sonra ilçenizin girişindeki bir benzinciden siz değerli Maltepe halkına seslenecek. Benzinci tuvaletinde kaka yapabilme olasılığını değerlendirdikten ve de soğuk sandviç reyonunu gezdikten sonra seslenişini gerçekleştirecek.

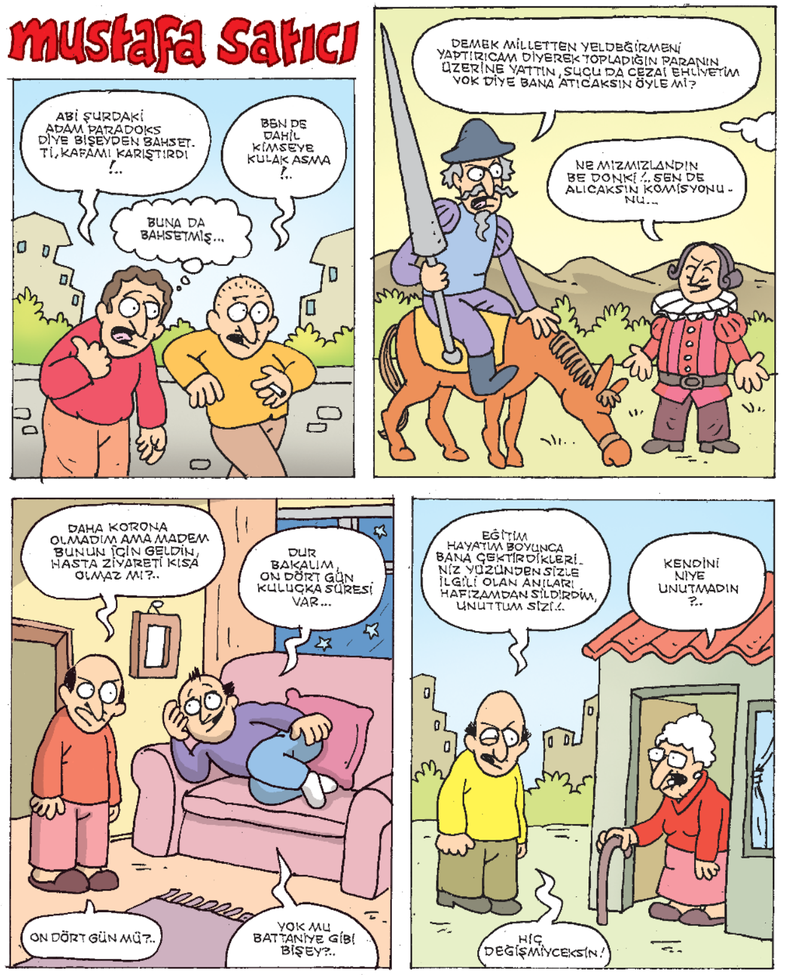

Benzincinin tuvaleti inanılmaz temizdi, yine de kendimi evden bu kadar uzakta kaka yapmaya ikna edemedim. Soğuk sandviçler ile ilgili ise olumlu olumsuz hiçbir şey hissedemedim. Beyaz motorumu tamire, dünya üzerindeki cennet ilçeniz Maltepe'ye getirdim sevgili Maltepe halkı. Bir dostumun burada motorsiklet tamir atölyesi var. Motorum sadece dosta gösterilecek kadar kirli, ancak dosta itiraf edilecek ölçüde bakımsız. Benim tamiriye değil, kabahatlerimi dinleyip, utancımı babacan bir sevgiyle yatıştıracak bir otorite figürüne ihtiyacım var. "Her konuyu büyütüyorsun, mekanik - eletronik fark etmez, elinin değdiği her şeyden bir travma devşirmeye çalışıyorsun, sen drama bağımlısısın ve de travma arsızısın" diyebilirsiniz. Haklı da olabilirsiniz. Yağmurlu günlerde üşendiğim, motorun üstünü örtmediğim için oturma yerinin süngerine yağmur suyu girmiş, bir şekilde daha önceden süngerin içine kaçan bir tohumu filizlendirmiş. Buraya doğru yola çıkmadan önce motorun selesinden bitki yoldum da öyle bindim. Ben neredeyse kırk yaşına geliyorum, tanımadığım insandan haklı da olsa azar işitmek zor geliyor. Bunca yolu ne söylenecekse bari tanıdığım, sevdiğim insan söylesin diye geldim.

Yol bilmeyene her yol karmaşık, her mesafe uzak gelir sevgili Maltepe halkı. Günlerdir yolda gibiyim ve nerede olduğuma dair bütün referanslarımı kaybetmiş haldeyim. Güzel Maltepe'nizi navigasyon kullanmadan, sevgi frekanslarınızı takip ederek bulduğum konusu koca bir yalan. Bir saniye bile ayıramadım gözlerimi motorsiklete taktığım cep telefonundan. O kadar çok çevreyolu geçiyor ki güzel Maltepe'nizden, yanlış yola saparsam aniden İstanbul'dan çıkabilirim ya da birilerinin evine girebilirim gibi geliyor. Bütün yol boyunca "cep telefonunu motorun üstünde unutmamam lazım, ancak unutacağım da kesin gibi. Neyse ki telefonsuz metroya giden yolu bulamam, metronun nerede olduğuna bakmaya niyetlendiğimde cep telefonunun üzerimde olmadığını fark ederim ve hemen tamirciye geri koşar cep telefonumu alırım" diye düşünmüştüm. Sevgili Maltepe halkı, yalan söylemeyeceğim, bu plan kusursuz bir plan gibi gelmişti bana. Kendimi iyi tanıdığım için kendimi tebrik etmiştim.

Motordan indiğim gibi tamirci arkadaşım "ben de metronun oraya gidiyorum, anahtarı bırak atla arkama bırakayım seni" diyerek sevinmeme ve kafamın karışmasına sebep oldu. Yolda biraz "motoruna bak biraz, özen göster, özen göstermezsen masraf çıkartır üzülen sen olursun" diye azarladı. Zaten bekliyordum ve de biraz da istiyordum. Haklısın dedim. Metronun önünde beni bırakıp ayrıldığı anda da cep telefonumu motorun üstünde unuttuğumu fark ettim. Şimdi güzel ilçeniz Maltepe'de yürüyerek tamirci dükkanını tekrar bulmaya çalışacağım sevgili Maltepe halkı. Bunu bir talihsizlik değil, sizleri daha yakından tanımak için bir fırsat olarak görmek istiyorum.

EMRAH ABLAK

"Ey sokak! Sen bozuk ve çamurlusun.. düzeltmeseler de geçeceğim. Ey adam! Sen bozuk ve çamurlusun.. düzeltmeden geçemeyeceğim."
Özdemir Asaf – Yuvarlağın Köşeleri'nden

Bir Başka Kaptanın Seyir Defterinden...

● Fatsa, Ziya Efendi'nin Fındıklığı... Dükkanı çırağa bırakan kuruyemişçi Erdal, gölgeliğe yayılmış arkadaşlarıyla kumar oynuyor. Oğlunu dükkanında bulamayan babası, yoğun kuşkular içinde fındıklığı basıyor. Aniden babası belirince Erdal ve avanesi, hızla kaçıp sır olmağa girişiyorlar. O sırada arkalarından babanın cümlesi çınlıyor: "KAÇMA ERDAL, KAÇMA! KIRMIZI ÇORAPLARINDAN TANIDIM SENİ!!"

● **Yine Fatsa'da bir baba-oğul diyaloğu:**

-Bu ne kadaran da akıllı köpek buba...
-N'oldu ki?
-Ben buna ekmek veriyum...
-Eee?
-Yiyu!
-Sekter get la, bu mudur diyeceğin?!
-Ne kızıyon ki buba?
-Lan get!!!

● Tekirdağ. Jandarma baskını. On üç dönüm araziye marihuana ekildiği tespit ediliyor. Jandarma Albay, ekeni buldurup getirtiyor. "Bu yaptığınız nedir" diye soruyor, aldığı cevap şu: "Biricik kızım Leyla'nın ölüsünü öpiim ki komutanım, ben sadece bir dönüm ektim!", "Ne bir dönümü, tam on üç dönüm kardeşim!" diyor komutan. Adam diyor ki: "Ben bir dönüm ektim, KUDRETTEN derenin karşı tarafına atlamış, yayılıp on üç dönüm olmuş!" Hayır, bu kadar organize kudret de mucize!

● **Manisa. Askerlik yapmağa gelenleri kışlada terlikle gezen bir 'kıdemli er' karşılıyor. Asteğmene-üsteğmene posta koymaktan çekinmez hale gelmiş tipin tanışma cümlesi de şu: "ÜÇ YILLIK ASKERİM, RAKI LAZIM MI HOCAM?!" Lazım dersen de -hangi saat fark etmez- bulup buluşturup getiriyor!**

● Tosya. Kastamonu'nun şirin ilçesi. Yeni caminin önü yokuş aşağı. Kar yağdığı vakit, kızakla kayabilmek için yokuşa su döküyor belde çocukları. Ceviz ağacından, zilli kızaklarla kayıyorlar buz tutan yokuşta. Velakin tek kayanlar çocuklar olmuyor, camiden çıkan birkaç adım sonra, küt, buzda yerde! İmam kızıyor, cemaat bağırıyor, bana mısın demiyor tıfıllar. Son çare, kelle başı 25 kuruşa kızakla indiriyorlar cami ahalisini. Sadece imamdan para almıyorlar!

● **Çarşamba Dolmuşları. Amerikan arabalarının uzatılması ve koltuklar eklenmesiyle oluşturulmuş dolmuşların orijinal anonsu şöyle: "Çarşambiii, Çarşambiii! Jetten bile hızlı gidiii! Döllere para almiik!"**

● Fatsalı Uzun Osman'ın sabah namazına giderken denk geldiği ördek avcısından ricası: "Uşağım, ördeklerimizin hepsini vurma, bir erkekle bir dişi, ayır e mi onları..."

● **Bolu... Burası Bolu, burda her şey olu!**

● Stockholm. Eşsiz oyuncu, gecenin iki buçuğunda ressam dostunu ziyaret etmiştir. Büyük Tuncel Kurtiz "Güzel ressamım, Fuadım, var mı kahven ya da bir biran?!" diye girer içeri. Buyur eder ressam. Tuncel Ağbi, merdivenlerden çıkarken "Ben artık hiçbir umudu olmayan yaşlı ve yoksul bir adamım!" der. "Hayırdır abi" diye sorar ressam. "Ben demiyorum, oynadığım oyunlardan birinde vardı bu cümle, hangisiydi valla unuttum!" diyor Tuncel Kurtiz. Bira, kahveyi kovalıyor, muhabbet koyulaşıyor, birden diyor ki Tuncel Ağbi: "Sen, belli ki sıkılmışsın, daralmışsın buralardan, dön memlekete güzel ressamım. Türkiye şifan olacaktır!" Ertesi gün enine boyuna düşünür ve ülkesine dönme kararı alır ressam Fuat Çağatay. İyi ki de dönmüş Kaptan. Ayvalık'ta tanıştık, müthiş bir insan ve harika bir ressam. Bu haftaki köşenin tamamı Çağatay'ın anlattıklarından ibaret, sağ olsun, var olsun. Çizim de ona ait, can dostu Alfa'yı yedi buçuk aylıkken çizmiş, şimdi yedi yaşında Alfa...

Not: Yaşar Kemal Atölyesi 24-25 Nisan ve 1-2 Mayıs hafta sonları dört gün, sekiz saat olacak. Saatler, Beşiktaş'ın maçlarına göre ayarlanacak. İlgilenen, detay almak isteyen, haybeden sohbet arzulayan, e-postadan *yürüyebilir!..*

vedatozdemiro@gmail.com

İSMAİL
(Hasta Ruh)

...uzuv...

Oha!.. İsmail abi el mi acaba elindeki şu an senin?!

El valla...

Yolda buldum...

Sıcacık el yemin ediyorum...

Ahah!..

E kimin eli peki?!

Bilmiyorum... Gerçi parmak izinden bulsak buluruz ama bulmak da istemiyorum... Bu el benim elimdir artık...

Abi neler diyosun sen?!

Niye ki?!

Hiç öyle düşünme!.. Hiç öyle düşünme bak...

Hiç öyle düşünme ama... Bugün kimin kendi elleri dışında bir eli var...

Hass.ktir!.. Haklısın lan...

O yüzden,..

...hiiç öyle düşünmiyceksin... Kimin eliyse kimin eli!..Şu saatten sonra benim elimdir... Eline sahip çıksaymış o da... Hayret bişey yani...

Neyse, oyalama beni... Benim bir an önce eve gidip, elimi kremleyip, elime ellerimle masaj yapmam lazım!..

Fakat, aha!.. Ayak mı lan o?!

Yeminler ayak...

Hemen gideyim de ayağı da alayım... Elim olduğu yetmemiş gibi bi de ayağım da olsun... Ha?!

İsmail abi orda biraz dursan mı sen artık acaba?..

LAN!.. (Hemen sinirlen...)

LAN!..NOLUYO LAN?!

BIRAK DA AYAK DA BİZİM OLSUN!.. ELİN VAR İŞTE DAHA NE .MINA KOYUM!..

LAN GİT LAN!..YÜRÜ GİT LAN!..

GİTMEZSEM NOLUR LAN!..

LAN BAK LAN!..

LAN!..

"el valla" ile "eyvallah" aynı şey...

alpay erdem

mert Dolapçıoğlu

KARŞIDAN KARŞIYA GEÇERKEN ÖNCE SOLA...

ARDINDAN SAĞA...

VE TEKRAR SOLA...

SONRA DA KENDİ İÇİNİZE BAKIN ARADIĞINIZ CEVAPLARI ORADA BULACAKSINIZ

SEN BANA OTUZ ALTI YIL ÖNCE BİR ŞEY DEMİŞTİN YA... O ÇOK KIRDI BENİ...

BUNADIM Kİ BEN BÜYÜK BUNADIM

ERTELEMEYİN

BAŞIM AĞRIDIĞINDA BANA BİR ŞEY mi ANLATMAK İSTİYOR ACABA?

BEN AYRILMAK İSTİYORUM...

DURDUĞUN KABAHAT

FİZİKSEL OLARAK ATIYORUM AMA RUHSAL OLARAK DURDUM... HABERİN OLSUN

İYİ BİLE DAYANDIN...

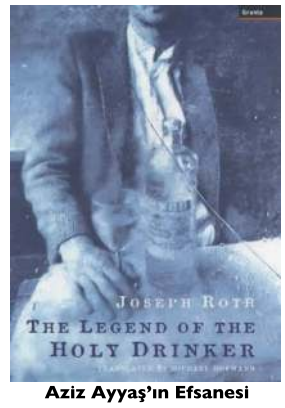

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Aynanın içine bak,/ Seyret hüznünü"
Auden

Perdeyi aralayıp bakıyorum. Başka biri mi. Yok. Gene o. Ta sabahlara kadar neredeyse aralıksız acı acı, zaman zaman bir çığlığı da andıran haykırışlarla havlıyor. Her gece. Cadde iyice boşalıp el ayak çekildiğinde başlıyor. Sokağa çıkma yasağının biraz sonrasında. Issız yarı karanlık, bomboş caddede bir tek o. Gergin gergin kararsız adımlar, şaşkın, karmakarışık bakışlarla karşıya geçiyor, iki yana uzun uzun havlayıp tekrar dönüyor. Görünmeyen bir tehlikenin içinde gibi. Böyle değildi. Delirdi. Sabaha kadar bir an bile hareketin eksik olmadığı bu caddede hiç havlamadan etmeden öylece dolanırdı. Eskiden. Görürdüm onu. Kocaman, kısa tüylü, kirli, soluk bir beyaz renkli. Kaleiçi'nin barlarından dönenler, sarhoşlar… gençler... Motorlar…yüksek sesle müzik açıp dolanan arabalar. Cadde hiç boş kalmazdı. Havlamaları olan bitenin acı şarkısı gibi. Endişenin. Çaresizliğin. ("Cabaret" filminde koşa koşa köprü altına yetişip, tam tren geçerken uzun uzun çığlık atıyordu kız--insanların ulu orta içinden geldiği gibi bağırması uygun kaçmıyor --)
Sonra bitap düşüp McDonald'ın önünde serilip yatıyor. Baygın gibi. Bütün gün.

W. H. Auden 1907-1973

Aziz Ayyaş'ın Efsanesi

Cabaret-1972

"İnsanlar böyledir… İnsanoğlu hiçbir şeye mucizeye alıştığı kadar kolay alışmaz. Hele ki bir iki üç kez başına geldiyse…" Bu çarpıcı tesbit Avusturyalı önemli yazar Joseph Roth'un o incecik (elli küsur sahifelik) "Aziz Ayyaşın Efsanesi" kitabından. Sözünü ettiği o "üst üste mucizeler" Paris'te köprü altında yatıp kalkmakta olan alkolik kahramanının başına geliyor. Ama işte kendin pişir kendin ye... Kendisi yazmış bütün o sıra sıra mucizeleri. Gerçek hayat daha ziyade gelmiş geçmiş en büyük kötümser: Schopenhauer'ın dediklerine çok daha fazla benziyor. (Hele bu ara) Geldim gidiyorum Roth'un tesbitindeki o durumlara hiç rastlamadım--"Mucizeye Alışmış"ı da görmüşlüğüm etmişliğim yok--) Daha ziyade Mucize'nin tam tersi sayılabilir şeyler… Onlar ardarda. *("Dünya savaşı ihtimali kapıda"ymış. –Rusya/ Ukrayna başlangıçlı–Öyle yazıyor)*
(Yalnız kitap çok hoş, okumamış olan: iki ayrı dönemde yapılmış iki adet filmi de mevcut. Okuyun/ Görün bence. O yukarıda alıntıladığım tesbitinin devamı şöyle Roth'un:"… İnsanlar öyle bir mizaca sahiptir ki kendilerine rastlantısal ve geçici bir talihin vadettiği şeylere sürekli sahip olamazlarsa öfke duyarlar." Roth, kitabındaki o kendi icadı "mucizeler"i; olduğumuzu düşündüğümüz, zannettiğimiz insanla/kimliğimizle, gerçekte anca olabildiğimiz, becerebildiğimiz arasındaki acıklı farkı anlayabilmek/anlatabilmek için kullanıyor.)

Joseph Roth 1894-1939

"Aslında her şey apaçık, bulanık gören benim."
Ayılıp bayıldığım, sık sık da buralarda sözünü ettiğim Büyük Çinli bilge LaoTzu. Demişti bunu. Bu günlerde sık sık aklıma geliyor; "Benim gözlerimde bir problem falan yok, aslında herşey bulanık" şeklinde ama. Tam tersinden. (evet, bu da tersinden--bu ara her lafı tersinden anlamaya …--) "Belirsizlikle Barışmak" konulu kitaplar yayımlanıyor. "Kaygı ve Endişeyi Yönetmek" için yazılmış. Bulanıklık bu derece yoğunlaşınca. Belirsizlik: Yeryüzü Cehennemi.
İkinci yıl, birkaç çeşit aşı da bulundu, uygulanıyor. Buna rağmen durum geçen yıldan çok daha belirsiz. İnternette gördüm. Bir grup genç, geçen yılın karantina günlerini sevgiyle özlemle anıyor. Her biri bir başka hoş yanını hatırlatıyor. Bir sürü yorum. "Ne güzel günlerdi, özledim" diyenler… Bu da oldu.
("İkinci yıl çok hoştu" diyenler olacak mı?)
Herneyse,
Tersi, Lao Tzu'nun söylediği doğrudur. Mutlaka öyledir. O neler neler gördü geçirdi. Çok da karamsar olmamalı. Gözlerimi iyice ovalamam lazım belki de…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

KRALİYET Yetkin Gülmen AİLESİ

Bu sırada başka bir yer...

CEM GÜVENTÜRK

Düğün Evi

Evin tüm odaları farklı gruplara tahsis edilmiş. Şehirdeki dostlarımız benim odamda ağırlanırken şehir dışından günü birlik gelenler salonda, yatılı misafirlerimiz ise mutfakta ağırlanıyor. 3 ana grupta toplanan misafirler, kendi içinde alt kategorilere ayrılıyor. Mesela yatılı kalacak olup gece dayımlara transfer edilecek birkaç aile var. Annemin izin vereceğini bilsem misafirlerimizin tamamını beyaz bir tahta karşısında toplar ve anlaşılır olması için bir tablo ile kimin nerede nasıl kalacağını daha derli toplu şekilde anlatmak isterdim. Bu tür organizasyonlarda annemiz ailenin beyni olarak görev yapıyor. Ev inanılmaz kalabalık ve ben kalabalığı çok fazla sevmediğim için kendime güvenli bir bölge arıyorum.

Balkon, sığınabileceğim en ideal noktalardan biri. Misafirlerin sigara içmek için tercih ettiği güvenli bir liman. Düğün evindeki stres, evin tüm odalarına yayılmış olsa da balkona asla uğramıyor. Bu bölgede, uzun süredir görmediğim ve akrabam olduğunu söyleyen büyüklerle tanışıyorum. Onlar beni gayet iyi tanıyor. Akrabalık ilişkilerinde yetersiz olduğum için ben de sizi tanıyorum diyemiyorum.

Basit bir el hareketiyle "Şu kadarcıktın, elimize doğdun" diyerek ne kadarcık olduğumu gösteriyorlar. O kadarcık olduğumu görünce akrabamız olduklarına inanıyor ve dinlemeye başlıyorum. Konu uzadıkça ben de hatırlamış gibi yapıyor ve elimden geldiğince destekliyorum. Destekleyince konu daha da uzuyor. İkinci sigaraları yakıyoruz, bardaklar bir kez daha doluyor.

Konu, çocukluğumdan çıkıp yaptığım işe, yaşadığım hayata gelince akrabalarıma istediklerini veremediğimi fark ediyorum. Kazandığım para onlar için önemsiz. Çünkü sigortam yok. Bu kez bir delilik yapıp "Sigortalı çalışıyorum" yalanını söylüyorum. Çıldırıyorlar. Mutfaktaki tüm akrabalarım birbirine sarılarak kutluyor bu yalanımı. İkinci çaylar daha bir keyifle içiliyor. Müsaade isteyip mutfaktan ayrılıyorum. Mutfak kapısını açar açmaz düğün evi stresi suratıma çarpıyor. Kıymalı pide ve ayranın yetmeyeceği konuşuluyor. Annem ile birlikte dayılarım da gergin.

Planlarımız dışında gelişen bu olumsuz durum, tüm organizasyonu baltalayabilecek kadar büyük bir sorun onlara göre. Dayılarımdan biri kahramanlık yapmak için telefonu eline alıyor ve 10 adet pide daha sipariş ediyor. Sorunu çözdüğü için omuzlarda taşınması gereken bu adam, telefonu kapatarak koridora doğru ilerliyor ve elleri cebinde turlamaya başlıyor. Bu bir gövde gösterisi aslında.

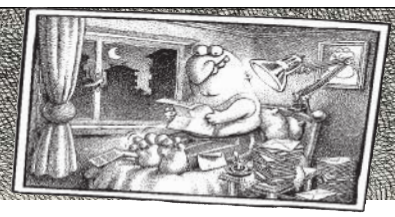
Bu adam yalnızca pide sorununu değil, aynı zamanda davulcu sorununu da çözen gerçek bir düğün evi sahibi. Planlarımız dışında gerçekleşen tüm olaylarda acil müdahale mangası görevi gören bir savaşçı. Mutfaktaki stres onun sayesinde bir anda kayboluyor. Balkondaki sigaracı ekip de aramıza katılıyor. Hep birlikte salona geçiyoruz. Kalabalık bir grubun, yine kalabalık bir grup içerisine dahil olması, devam eden sohbeti kısa süreliğine de olsa bölüyor. Aile büyüklerinden bir tanesi sessizliği bozmak için alakalı-alakasız bir konu belirleyerek sohbetin fitilini yeniden ateşliyor. Milli takımın bu kadrosu Fatih Terim'in eseridir diyor amcam. İçiyor olsak, biraz da kafamız güzel olsa y*rrak Fatih Terim'indir, bu takım Lucescu'nun eseridir amca derdim ama şu an diyemiyorum. Sadece onaylıyorum.

Düğün evinde fikirsiz olmak en güzeli. Çünkü konuşulan konular hep yarım kalıyor. Şimdi ben Lucescu dönemini uzun uzun anlatsam kimse dinlemeyecek biliyorum. O yüzden evet diyorum, Fatih Terim'in eseridir. Peki amcam kalkıp bu takım Mustafa Denizli'nin eseridir dese yine onaylar mıyım? Kesinlikle onaylarım.

Benim artık bir şeylere itiraz ederek insanların fikirlerini değiştirecek gücüm kalmadı. Şu an tek derdim kıymalı pide ve ayranların tam saatinde gelmesi. Eğer pide ve ayran tam saatinde gelmezse düğün evi stresi salondaki herkesin üzerine kabus gibi çökecek ve bu zehir kanımıza işleyerek bizi yavaş yavaş öldürecektir. Tam da bu esnada kapı çalıyor ve kıymalıların geldiği haberini alıyoruz. Düğün evinde yüzler bir kez daha gülüyor.

gelen kutusu

erhan güneş

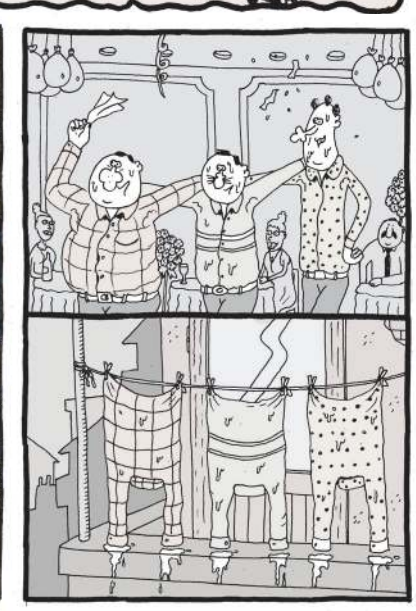

Osman Şahir

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 7 NİSAN 2021 | Sayı: 708

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. *Bahçelievler-İstanbul* 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: **Yurtiçi:** PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
UĞURCAN ORTAM'I KANKASI SİNAN ERDOĞAN'LA TANIŞTIRMIŞTIR. SENARYOYA ŞÖYLE Bİ GÖZ ATAN ÜNLÜ YÖNETMEN ORTAM'I SEN NE ŞAHANE ADAMMIŞIN DİYEREK BAĞRINA BASAR. TŞŞAK MI GEÇİYODUR, SAMİMİ MİDİR BUNU SÜREÇ GÖSTERECEKTİD

ORTAM EFENDİ SEN NERELERDEYDİN BUGÜNE KADAR? TAM ARADIĞIM ELEMANSIN HA. NE GÜZEL YANSITMIŞIN SENARYOYA KOMPLEKSLERİ, İHTİRASLARI. AMA ELDEN GEÇMESİ LAZIM TABİİ

GARİBİM UĞURCAN ÖDEMEKTE HESABI, SİNAN'IN MANDIRA SÜTÜNÜN PARASINI

ORTAM, BEN MEKAN BAKMAYA ÇIKICAM ŞİMDİ BALAT'A FİLAN, TAKILSANA BANA

TA TABİİ TAKILALIM BABA

BEN TABANVAY EVE YÜRÜYÜCEM SİZ TAKILIN, VER SÜTÜ DE GEÇERKEN SENİN EVE BIRAKIİM SİNAN

SEN NASI Bİ KRALSIN YA UĞURCAN?

UĞURCAN DÜNYANIN EN İYİ İNSANI, ON NUMARA ADAM AMA BU SENARYOYU KOTARAMAZ. ÖYLE ARTİSTİK KAMERALAR ÇEKİM PLANLARIYLA OLACAK İŞ DEĞİL BU. TAMAMEN YERLİ ÖZGÜN ATRAKSİYONLAR LAZIM, SEN NE DİYOSUN?

AYNEN ÖYLE; SÜPER İYİ İNSAN AMA SOKAK DİLİNİ BİLMİYO

ADAMIM BENİM YAA, AYNI KAFADANIZ

GÖNLÜNÜ KALBİNİ KIRMADAN EKARTE ETMEMİZ LAZIM

İYİ DE AABİ BANA 10 KAAT AVANS VERDİ, NASI YAPICAZ AYIP OLMAZ MI?

DU BAKALIM HALLEDİCEEZ Bİ ŞEKİLDE

BU ARADA TAMAMEN SENİN FİLM İÇİN MEKAN BAKMAYA ÇIKIYOZ HAA, UYANDIRMADIM UĞURCAN'I

BENİ UĞURCAN'LA TANIŞTIRAN ARKADAŞIM VAR TOLGA; ONU KAFALARSAK BU İŞİ ÇÖZER. AKŞAM GİDELİM Mİ ONA?

SUADİYE'DE. PORŞE'Sİ FİLAN VAR. SÜPER KAFA ADAMDIR

HMM, OLABİLİR. NERDE?

BİR MEŞHURA TOLGA ASLA HAYIR DEMEZ. ORTAM'IN HANESİNE BÜYÜK ARTI YAZAR, BÜYÜK PİRİM KAPAR

ÇAKARIM VAR ATEŞLİYİM Mİ TRAFİĞİ YARALIM?

MEKAN BAKALIM Bİ ÖNCE

EEE, KONUŞSANA ORTAM, SENDE DAHA NELER VARDIR ANLAT AYSBERGİN GÖRÜNMEYEN YÜZÜNÜ, SENİN GİBİ ADAMI BULMUŞUM BIRAKIR MIYIM

ANLAT BAKALIM ÇAKIYLA PORNOYLA ARAN NASI?

VALLAA NE DİYİM, SEN SOR BEN ANLATİİM HEHE

VVT VUUUT

BİZİMKİ HEMMEN SİNAN'IN VAZGEÇİLMEZ ELEMANI OLMA SEVDASINA EN MAHREMLERİNİ SAÇAR TABİİ

VE BALAT'A VARIRLAR

SENİN SENARYOYU OKUYUNCA DİREKT GÖZÜMÜN ÖNÜNE BURALAR GELDİ

NE KADAR DA SIRADAN. OYSA ORTAM'IN KAFASINDA MERDİVENKÖY, YENİ SAHRA GİBİ DAHA REEL TANDANS SEMTLER VARDI

CAMDAN BAKAN SÜMÜKLÜ ÇOCUK KADRAJI PEŞİNDE YİNE

YÜK VE EŞYA

HALBUKİSİ ÇEKECEĞİ REKLAMA MEKAN BAKMACA, BU ARADA DA VAKTİYLE UCUZA KAPATTIĞI - CUMBALI EMLAĞI DA Bİ KOLAÇAN ETMECE HESABINDA

BU MAKİNAYI 200 DOLARA ALMIŞTIM EN KRAL MAKİNADAN İYİ ÇEKİYO VALLAA, HİÇ GEREK YOK PAHALI TEŞKİLATA

İYİ O ZAMAN HİBE ET O CANONLARINI, NİKONLARINI

VAY YANDAŞ YALAMA SPORR

YUUH

BANA MI DEDİNİZ? GENÇLER HOOP!

NASIL DA BİLİR KENDİNİ

TERBİYESİZLİK EDİYOSUNUZ BİLİP BİLMEDEN SALLAMAYIN, DURUN Bİ KONUŞALIM

SKTİRET BAABİ

YAA BIRAK NEYİNİ KONUŞUCAZ,HALA İNSAN İÇİNE ÇIKMAYA UTANMIYOSUN BE!

SARAY SOYTARISI

KODUUMUN PİÇLERİNE BAK YAA, DAHA DÜNKÜ ÇOCUKLAR KALKMIŞ BENİ YARGILIYORLAR

HEP HASET-LİKLERİNDEN BABA

TADIM KAÇTI UZAYALIM

TOLGA'YA GİDİYOZ MU?

TOLGA KİM?

YÜK VE EŞYA

AKLI FİKRİ TOLGA'YA GÖTÜRMEKTE AMA SİNAN KAYITSIZ